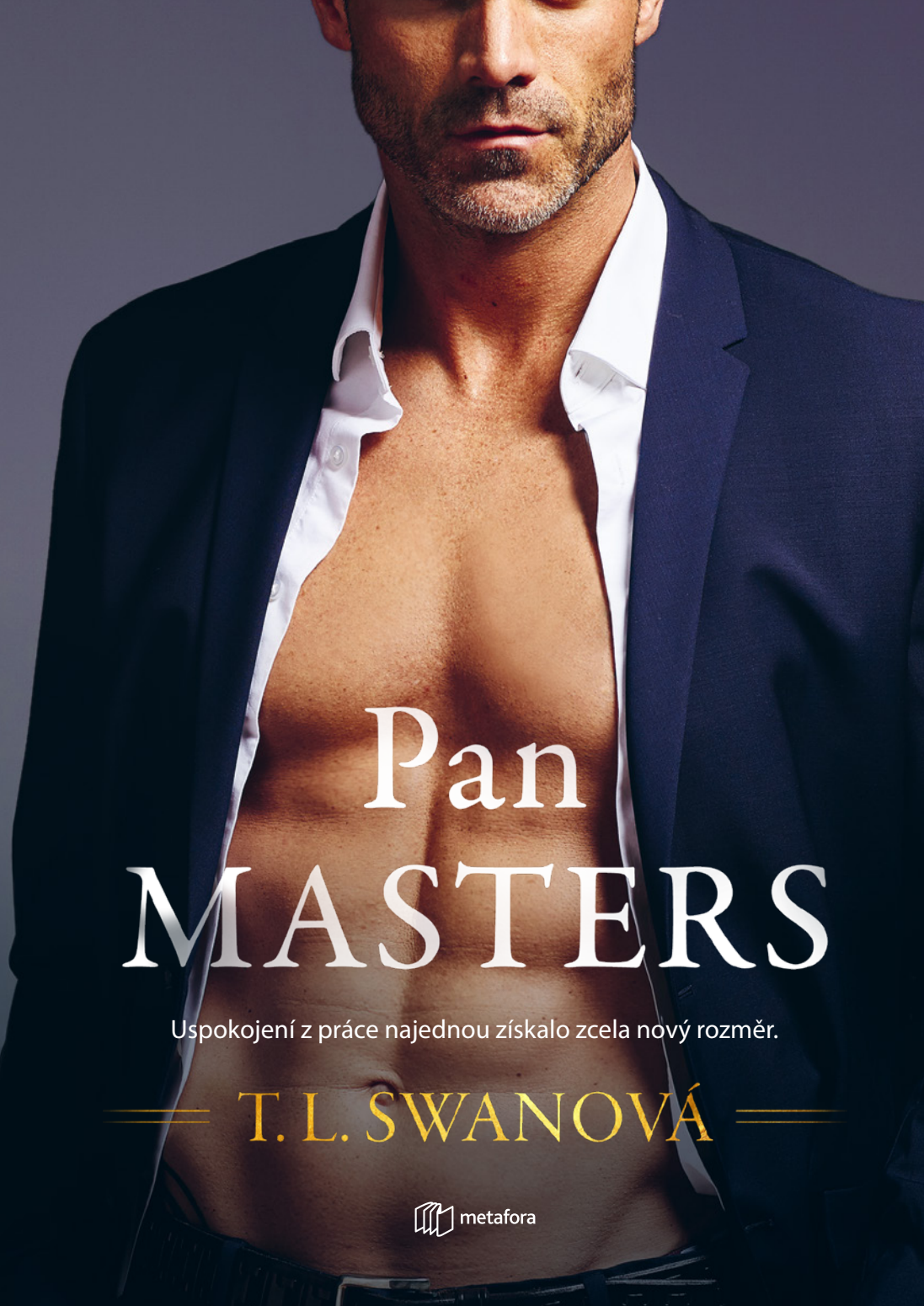

Pan MASTERS

Uspokojení z práce najednou získalo zcela nový rozměr.

— T.L. SWANOVÁ —

JE MOCNÝ, CHARISMATICKÝ, SEXY A JE TO MŮJ ŠÉF – VRAŽEDNÁ KOMBINACE.

Když jsem si ve svém životopise vymýšlela, nenapadlo mě, že na tom bude záležet. Zamilovalo by si mě přece každé dítě, práci chůvy mám od přírody v krvi. Ucházela jsem se o místo v domácnosti ovdovělé ženy, nebo jsem si to alespoň myslela. Ale Julian Masters je bezpochyby po všech stránkách muž.

První den byl katastrofa.

Ukázalo se, že děti jsou malí ďáblové, a jeho jsem při šmírování oknem přistihla, jak dělá něco nestydatého... a zároveň fascinujícího.

Druhý den byl ještě horší. Načapal mě, jak se mu hrabu v koupelnové skřínce oblečená jen ve svém titěrném pyžámku, a rozpoutalo se peklo.

Třetí den jsem ho přejela golfovým vozíkem.

A čtvrtý den jsem věděla, že ho chci. Celého.

Jenže inteligentní, ovdovělí soudci přece o potrhle chůvy nestojí. Nebo ano?

„Miluju tuhle knížku! Dívka přicestuje z jednoho konce světa na druhý, aby se stala chůvou dětí ovdovělého soudce. Z jejich konverzací vám budou téct slzy smíchu, z jejich vzájemné chemie se budete ovívat. Úžasný příběh!“

– čtenářská recenze Amazon

„Věkový rozdíl, sebevědomá žena, dokonale nedokonalý muž, žhavé scény, vtipné děti a koťátko i štěňátko. Téhle knize nechybí vůbec nic! T. L. Swanová, kde jsi byla celý můj život?“

– čtenářská recenze Goodreads

PAN MASTERS

T. L. Swanová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Mr. Masters © 2018 by TL Swan

First published in 2018 by TL Swan

Translation © Michaela Vavrušová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-823-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-822-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-312-4 (print)

PODĚKOVÁNÍ

Neexistují dostatečně vřelá slova,
kterými bych mohla poděkovat svému báječnému týmu.
Nepíšu knihy sama, mám za sebou celou armádu.
Tu nejlepší armádu na světě.

Kellie, nejskvělejší procesní asistentce na Zemi.
Jsi úžasná a já ti děkuju
za všechno, co pro mě děláš.

Mým senzačním beta čtenářkám, mámě,
Vicki, Am, Rachel, Nicole,
Lise K., Lise D., Nadie a Charlotte.
Děkuju vám, musíte toho se mnou tolik vytrpět
a nikdy si nestěžujete, ani když kvůli mně musíte
čekat na další kapitolu celou věčnost.
Jak se mi poštětilo, že jste mi vstoupily do života a já vás mohu
nazývat svými kamarádkami, to nikdy nepochopím.
Vicu, pomáháš mi se zlepšovat
a já si velmi vážím tvého přátelství.
Mým motivovaným šmejdům,
miluju vás k sežrání, vy víte, kdo jste.
Mému PR týmu v nakladatelství Forward,
děkuju za vše, co děláte.

Mým holkám ve Swan Squadu, mám pocit,
že dokud vás mám na svojí straně,
tak dokážu cokoli. Díky, že mě každý den rozesmáváte.
A svému nádhernému manželovi a třem dětem,
vy mi dáváte důvod xxx

Mým čtenářům

Bez vaší podpory bych neměla šanci žít svůj sen.
Nikdy vám nebudu schopná dostatečně poděkovat za vaši
neochvějnou podporu.
Ale stejně se o to pokusím. Z celého srdce vám děkuji
a myslím to opravdu vážně.

Doufám, že si pana Masterse zamilujete tak jako já.
Tento muž zastává v mém srdci zvláštní místo a mně je ctí,
že jsem byla obdarována jeho příběhem.

Tee
xox

VDĚK

*Schopnost být vděčný;
ochota projevit uznání a oplatit laskavost.*

*Tuto knihu bych chtěla věnovat abecedě,
jejíž šestadvacet písmen mi změnilo život.*

*V těchto šestadvaceti znacích jsem se našla
a nyní žiji svůj sen.*

*Až si budete příště abecedu odříkávat,
vzpomeňte si na její moc.*

Já to dělám každý den.

POZNÁMKA AUTORKY

Zde musím něco vysvětlit.
Každý, kdo zná moje knihy a způsob, jakým píšu,
ví, že nenechávám nic nedotažené.
Pokud jste četli dílo *Find Me Alastar* (moji divadelní hru),
musím vás varovat, že o Emerson a Alastarovi
je v této knize jen letmá zmínka.

Proč?

Protože bylo naprosto nemožné jejich příběh rozvést,
a přitom do něj nezačlenit žádné spoilery pro budoucí čtenáře.
Z toho důvodu vám teď ale prozradím jedno tajemství.
Mohu potvrdit, že v sérii Alastar vyjde druhá kniha

Save Me Alastar

Nevím, kdy tuto knihu napíšu, ale vím jak.
Jejich příběh je příliš nádherný, než aby už skončil.
Zůstaňte se mnou.

PROLOG

Julian Masters

ALINA MASTERSOVÁ

1984–2013

Manželka a milovaná matka.

Nyní je v rukou božích

Žal. Ničitel života.

Zloděj radosti, naděje a smyslu existence.

Některé dny se dají jakžtakž snést. Jiné dny se sotva dokážu nadechnout a dusím se ve světě lítosti, kde zdravý rozum nemá žádný význam.

Nikdy nevím, kdy mě takové dny potkají. Vím jen to, že hned po probuzení cítím tísnivý pocit na hrudi a potřebu utéct. Potřebu být kdekoli jinde než tady, kde se musím potýkat s tímhle životem.

Se svým životem.

S naším životem.

Dokud jsi z něj ty neodešla.

Vzdálený hukot sekačky mě vrátí do přítomnosti a zrak mi padne na správce hřbitova. Soustředěně kličkuje mezi náhrobky a dává si pozor, aby do žádného nenarazil nebo ho nijak neponičil, když kolem nich projíždí. Stmívá se a okolí začíná zahalovat večerní mlha.

Často sem chodím přemýšlet, snažím se vnímat své pocity.
Nedokážu s nikým mluvit. Nedokážu vyjádřit, co doopravdy cítím.
Chci vědět proč.

Proč jsi nám to udělala?

Zatnu čelist a upřeně hledím na náhrobní kámen své zesnulé ženy.

Mohli jsme mít všechno na světě... ale neměli.

Skloním se, setřu z jejího jména prach a přerovnáám růžové lilie, které jsem před okamžikem vložil do vázy. Dotknu se její tváře na malé oválné podobizně. Oplácí mi pohled bez sebemenšího náznaku emocí.

Ustoupím o krok zpět a strčím si ruce do kapes svého černého kabátu.

Mohl bych tu stát a civět na ten náhrobek celý den – někdy to dělávám –, ale místo toho se otočím a bez jediného ohlédnutí zamířím ke svému autu.

Ke svému porsche.

Jasně, mám peníze a dvě děti, které mě milují. Jsem na vrcholu své profese – pracuji jako soudce. Mám veškeré předpoklady k tomu, abych byl šťastný, ale nejsem.

Sotva přežívám, melu z posledního.

Nastavuji světu falešnou tvář.

Zatímco uvnitř umírám.

O půl hodiny později dorazím k budově Madison's – na svou terapii.

Vždy odsud odcházím uvolněný.

Nemusím mluvit, nemusím myslet, nemusím nic cítit.

Automaticky projdu hlavními dveřmi.

„Dobré odpoledne, pane Smithi,“ usměje se recepční Hayley. „Váš pokoj už na vás čeká.“

„Děkuji.“ Zamračím se. Mám dojem, že dnes budu potřebovat něco navíc. Něco, co mi pomůže zbavit se té úzkosti.

Nějaké rozptýlení.

„Dneska si vezmu ještě někoho dalšího, Hayley.“

„Jistě, pane. Koho byste si přál?“

Svraštím čelo a chvilku přemýšlím, abych se rozhodl správně. „Hmm, Hannah.“

„Takže Hannah a Belinda?“

„Ano.“

„Žádný problém, pane. Udělejte si pohodlí a ony budou hned u vás.“

Vyjedu výtahem do exkluzivního podkroví. Tam si naliju sklenku skotské whiskey a vyhlédnu z okna s kouřovým sklem, za kterým se rozkládá Londýn.

Když za sebou uslyším cvaknutí dveří, otočím se.

S úsměvem na rtech přede mnou stojí Hannah s Belindou.

Belinda má dlouhé blondaté vlasy, kdežto Hannah je brunetka. Obě jsou rozhodně mladé a krásné.

„Dobrý den, pane Smithi,“ pozdraví jednohlasně.

Napiju se skotské a hltám je očima.

„Kde byste nás rád, pane?“

Rozepnu si opasek. „Na kolenou.“

Brielle

Celní kontrola postupuje absurdně pomalým tempem a vepředu berou jakéhosi chlapa a odvádí ho do kanceláře. Z konce řady, kde stojím, to celé vypadá velice podezřele. „Co myslíš, že provedl?“ zašeptám a natahuju krk, abych na to pozdvižení před námi lépe viděla.

„Nevím, nejspíš nějakou hloupost,“ odpoví Emerson. Fronta se teď pohybuje trochu rychleji a my se posuneme blíž k přepážce.

Právě jsme dorazily do Londýna, kde nám začíná roční pracovní dovolená. Já budu pracovat jako chůva pro jednu soudkyni, zatímco Emerson, moje nejlepší kamarádka, bude pracovat u dražitele umění. Na jednu stranu se toho děším, ale na druhou se strašně těším.

„Kéž bychom přijely o týden dřív, abychom spolu mohly strávit víc času,“ posteskně si Emerson.

„Jo, já vím, ale ona potřebovala, abych nastoupila už tento týden, protože příští týden jede pryč. Musím si do té doby navyknout na to, jaký mají děti denní režim.“

„Kdo nechá svoje děti tři dny samotné s úplně cizím člověkem?“ zakaboní se Em znechuceně.

Pokrčím rameny. „Zdá se, že moje nová šéfka.“

„No, aspoň za tebou příští týden můžu přijet a přespat u vás. To je jedno plus.“

V rámci své pracovní pozice budu mít v domě vlastní pokoj, takže si s ubytováním nemusím dělat hlavu. Chudák Emerson bude ale bydlet s dvěma cizími lidmi. Je z toho na prášky.

„Jo, ale protáhneme tě tam potají,“ zdůrazním. „Nechci, aby to vypadalo, že tam pořádáme nějaké pařby nebo tak něco.“

Rozhlédnu se po letišti. Panuje tu čilý ruch a shon a já se už teď cítím plná života. S Emersonem nás sem nepřivedla jen touha po cestování.

Emerson se snaží najít nový smysl života a já utíkám před svou destruktivní minulostí. Byla jsem totiž zamilovaná do nevěrného kretěna.

Opravdu jsem ho milovala. On jenom nemiloval mě. Nebo aspoň ne dost.

Kdyby ano, tak by ho nestrkal, kam nemá, a já bych teď nestála na letišti Heathrow s pocitem, že budu zvracet.

Podívám se na sebe a uhladím si pokrčené šaty. „Má mě tu vyzvednout. Vypadám jako člověk?“

Emerson mě přejede pohledem od hlavy k patě a široce se usměje. „Vypadáš přesně tak, jak by pětadvacetiletá chůva z Austrálie měla vypadat.“

Kousnu se do spodního rtu ve snaze potlačit přihloupělý úsměv. To byla dobrá odpověď.

„Jak že se ta tvoje šéfová jmenuje?“ zeptá se.

Zašátrám v tašce po telefonu a začnu projíždět příchozí e-maily, dokud nenajdu zprávu od agentury pro chůvy. „Paní Julian Mastersová.“

Emerson přikývne. „A co je vlastně zač? Víím, žes mi to už říkala, ale já to zase zapoměla.“

„Je soudkyně u Nejvyššího soudu, před pěti lety ovdověla.“

„Co se stalo jejímu manželovi?“

„Nevím, ale podle všeho je docela zámožná.“ Pokrčím rameny. „Dvě děti, slušně vychované.“

„To zní dobře.“

„To doufám. Snad se jim budu líbit.“

„Určitě jo.“ Řada se posune. „Tento víkend si ale stoprocentně někam vyrazíme, že jo?“

„Jo,“ přikývnu. „Co budeš do té doby dělat?“

Emerson pokrčí rameny. „Porozhlédnu se tu, projdu si nějaké pámatky. Začínám v pondělí a dneska je čtvrtek.“ Zamračí se a probodne mě pohledem. „Opravdu budeš moc o víkendech chodit ven?“

„Jo,“ odseknou otráveně. „Už jsem ti říkala tisíckrát, že si v sobotu večer vyrazíme.“

Emerson nervózně přikývne. Myslím, že je možná ještě nervóznější než já, ale já se aspoň snažím si hrát na hrdinku. „Už sis zařídila ten telefon?“ zeptám se.

„Ne, ještě ne. Zítra půjdu vypátrat nějaký obchod s telefony, abych ti mohla brknout.“

„Dobře.“

Přivolají si nás dopředu a my po půl hodině čekání konečně vstoupíme do příletové haly mezinárodního letiště Heathrow.

„Vidíš někde naše jména?“ zašeptá Emerson, zatímco se obě rozhlížíme na všechny strany.

„Ne.“

„Do prdele, nikdo nás tu nevyzvedne. Jak typické.“ Rychle se jí zmocňuje panika.

„Uklidni se, určitě tu budou,“ zamumlám.

„Co když se nikdo neukáže?“

Povyťáhnou obočí a krátce tu možnost zvážím. „No, nevím, jak tebe, ale mě asi klepne pepka.“

Emerson se mi podívá přes rameno. „Hele, tamhle je tvoje jméno. Asi poslala šoféra.“

Otočím se a spatřím vysokého, statného muže v tmavě modrém obleku, který drží ceduli s nápisem Brielle Johnstonová. Přinutím se k úsměvu a nesměle na něj zamávám, přičemž cítím, jak se mi v žaludku jako přílivová vlna rozlévá úzkost.

Přistoupí k nám a usměje se na mě. „Brielle?“

Má hluboký, autoritativní hlas. „Jo, to jsem já,“ vydechnu.

Natáhne ke mně ruku. „Julian Masters.“

Cože?

Vytřeštím oči.

Chlap?

Zvedne obočí.

„Ehm, no, já... já jsem Brielle,“ vykoktám ze sebe a také před sebe natáhnou ruku. „A toto je moje kamarádka Emerson, která cestuje se mnou.“ Potřeše si se mnou a mně se rozbuší srdce.

Po tváři mu přelétne náznak úsměvu, který ale rychle zakryje. „Rád vás poznávám.“ Otočí se k Emerson a také jí potřese rukou. „Jak se máte?“

Střelím očima po Emerson, které to celé evidentně připadá ohromně zábavné. Zazubí se od ucha k uchu. „Dobrý den.“

„Čekala jsem, že budete žena,“ pípnu tiše.

Svráští čelo. „Pokud vím, tak jsem po všech stránkách muž.“ Upřeně se mi zadívá do očí.

Proč jsem to jenom vyslovila nahlas? Ach bože, přestaň už radši mluvit.

To je tak strašný trapas.

Chci domů. Tohle byl pěkně blbý nápad.

„Počkám na vás tamhle.“ Mávne rukou směrem do rohu a vzápětí tam také vykročí. S očima plnými hrůzy se obrátím k Emerson, která se zahihňá, a vyslouží si tím ode mě tvrdou ránu do paže.

„No ty vole, on je to chlap, do prdele,“ zašeptám rozzlobeně.

„To vidím,“ zaculí se a nespouští z něj zrak.

„Promiňte, pane Mastersi?“ zavolám na něj.

Otočí se. „Ano.“

Když na nás spočine pohledem, obě zvážníme. „My... my si jen odskočíme na dámy,“ vykoktám ze sebe nervózně.

S jediným odměřeným přikývnutím pokyne rukou doprava. Když zvedneme oči, spatříme značku toalet. Popadnu Emerson za paži a odtažnu ji na záchod. „Já pro žádného nabubřelého starého chlapa pracovat nebudu!“ zajíknu se, sotva vrazíme do dveří.

„To bude v pohodě. Kde se stala chyba?“

Vytáhnu telefon a rychle projedu e-mail. Věděla jsem to. „Tady se píše o ženě. Věděla jsem, že se tam psalo o ženě.“

„Není zas tak starý,“ zavolá ze své kabinky. „Já bych popravdě řečeno radši pracovala pro chlapa než pro ženskou.“

„Víš ty co, Emerson? Tohle je debilní nápad. Jak jsi mě k tomu do háje přemluvila?“

S úsměvem vyjde z kabinky a umyje si ruce. „Vždyť je to jedno. Stejně se s ním sotva uvidíš a o víkendech, kdy bude doma, nepracuješ.“ Očividně se mě snaží uklidnit. „Přestaň fňukat.“

Prý přestaň fňukat.

Mám dojem, že mi musí z uší sršet pára. „Já tě zabiju. Já tě kurva zabiju.“

Emerson se kousne do rtu, aby se ubránila dalšímu úsměvu. „Poslyš, tak u něj prostě zůstaň, dokud ti neseženeme něco jiného. Zítra si pořídím ten telefon a můžeme ti začít hledat práci někde jinde,“ utěšuje mě. „Zase pro tebe aspoň někdo přijel. Na mě všichni úplně kašlou.“

Zabořím hlavu do dlaní a pokouším se zklidnit dech. „Tohle je katastrofa, Em,“ zašeptám. Všechny obavy, které jsem z cestování měla, jako by se najednou začínaly měnit ve skutečnost. Cítím se úplně mimo svoji komfortní zónu.

„Bude to jen jeden týden... maximálně.“

Zvednu k ní vyděšené oči a přikývnu.

„V pohodě?“ usměje se a přivine si mě k sobě.

„V pohodě.“ Ještě jednou se mrknu do zrcadla, upravím si vlasy a urovnám šaty. Jsem celá vykolejená.

Vyjdeme z toalet ven a postavíme se vedle pana Masterse. Táhne mu na čtyřicet, je perfektně oblečený a svým způsobem přitažlivý. Tmavé vlasy má místy protkané šedinami.

„Máte za sebou příjemný let?“ zeptá se a sklopí ke mně zrak.

„Ano, díky,“ vypravím ze sebe. Bože, to znělo tak hrozně nuceně. „Děkujeme, že jste pro nás přijel,“ dodám ostýchavě.

Bezvýrazně přikývne.

Emerson se pohledem zavrtává do země, aby skryla své pobavení.

Ta mrcha si to do prdele užívá.

„Emerson?“ ozve se náhle mužský hlas. Všichni tři se otočíme. Před námi stojí nějaký blondák a Emerson povadně obličej. Ha! Teď je řada na mně, abych se jí vysmála.

„Ahoj, já jsem Mark.“ Políbí ji na tvář a pak se obrátí ke mně. „Ty musíš být Brielle.“

„Ano,“ usměju se a otočím se k panu Mastersovi. „A tohle je...“ Odmlčím se, protože nevím, jak ho představit.

„Julian Masters,“ dokončí za mě a doprovodí svá slova pevným stiskem ruky.

S Emerson si vyměníme falešný úsměv.

Pomozte mi všichni svatí.

Emerson si povídá s Markem a panem Mastersem, zatímco já s nepřijemným pocitem mlčky postávám vedle nich.

„Auto mám tamhle.“ Pan Masters ukáže rukou doprava.

Nervózně přikývnu. Ach bože, nenechávejte mě s ním o samotě.

Tohle je hrůzostrašné.

„Rád jsem vás poznal, Emerson a Marku.“ Znovu si s nimi potřese pravicí.

„Nápodobně. Postarejte se mi prosím o kamarádku,“ pronese Emerson šepem a loupne po mně očima.

Pan Masters přikývne, usměje se a vykročí k autu. Za sebou táhne můj kufr. Emerson si mě k sobě přitáhne a obejmě mě. „To je v háji,“ zašeptám jí do vlasů.

„Bude to v pohodě. Nejspíš bude nakonec děsně milý.“

„Nevypadá mile,“ zasyčím.

„Jo, s tím souhlasím. Vypadá jako pako,“ přidá se ke mně Mark, zatímco sleduje, jak pan Masters mizí v davu.

Emerson vrhne po svém novém kamarádovi nevraživý pohled a já se ušklíbnu. Mám dojem, že její parták je ještě otravnější než ten můj, ale i tak... „Marku, že mi dáš prosím tě na kámošku pozor?“

Zabuší si pěstmi do hrudi jako gorila. „To si piš.“

S Emerson se na okamžik střetneme očima. Nepatrně zavrtní hlavou a já se musím kousnout do rtu, abych zabránila úsměvu. To je vůl.

Obě se zahledíme za panem Mastersem, který už se po mně netrpělivě ohlíží. „Měla bych jít,“ zašeptám.

„Máš adresu mého bytu, kdybys mě potřebovala?“

„Nejspíš ti budu do hodiny stepovat u dveří. Oznam svým spolubydličím, že přijdu, kdybych náhodou potřebovala klíč.“

Zasměje se a zamává mi na rozloučenou a já se vydám za panem Mastersem. Jen co uvidí, že se k němu blížím, dá se znovu do kroku.

Bože, to na mě nemůže ani počkat? To je ale nevychovanec.

Vyjde z budovy na VIP parkoviště. Ubírám se za ním v naprosté tichosti.

Veškerá naděje, že by z nás s mým novým šéfem mohli být přátelé, se rozplývá jako pára nad hrncem. Mám dojem, že mě nenávidí už teď.

A co teprve až zjistí, že jsem ve svém životopise lhala a ve skutečnosti nemám sebemenší ponětí, co dělám. Při té myšlence se mi žaludek sevře nervozitou.

Zastavíme se u velkého, luxusního, černého SUV, on ho odemkne a naloží moje zavazadlo do kufru. Pak mi otevře zadní dveře, abych si nastoupila. „Děkuji,“ pousměju se rozpačitě a vklouznu na sedadlo. Chce, abych seděla vzadu, i když je přední sedadlo neobsazené.

Ten chlap je divný.

Sám si sedne dopředu a po chvíli se zařadí do provozu. Já se nezmůžu na víc, než že v klíně křečovitě svírám svou kabelku.

Mám něco říct? Pokusit se o konverzaci?

Co bych tak řekla?

„Bydlíte odsud daleko?“ zeptám se.

„Dvacet minut,“ odpoví úsečným tónem.

Aha... a to je všechno? Tak jo, už ani nemuknu. Zjevně o konverzaci nestojí. Na deset dlouhých minut se v autě rozhostí ticho.

„Když s sebou budete mít děti, můžete si buď vzít tohle auto, nebo máme ještě malou dodávku. Nechám to na vás.“

„Aha, dobře.“ Na okamžik se odmlčím. „Tohle je vaše auto?“

„Ne.“ Zabočí do vedlejší ulice a vjede na příjezdovou cestu s masivní pískovcovou bránou. „Já jezdím v porsche,“ odvětví jakoby nic.

„Aha.“

Příjezdová cesta se před námi vine pořád dál a dál. Rozhlížím se po dokonale udržovaných pozemcích a zelených pahorcích. S každým metrem, který ujedeme, cítím, jak se mi malinko zrychluje tep.

Jako by nestačilo, že si pořádně nevím rady jako chůva... v nóbl prostředí budu už úplně ztracená. Nemám nejmenší tušení, jak se chovat ve vybrané společnosti. Nevím ani, kterou vidličku použít při večeři. To jsem se ale dostala do pěkné šlamastyky.

Když se před námi náhle vynoří dům, vyprchá mi ze tváře všechna barva.

Vůbec to není obyčejný dům, ani zdaleka ne. Je to hotové panské sídlo, celé bílé, obložené pískovcem. Spíš připomíná hrad. Po levé straně stojí šest garáží.

Pan Masters vjede na kruhovou příjezdovou cestu a zaparkuje pod přístřeškem.

„Máte nádherný dům,“ hlesnu.

Přikývne a dál strnule zírá před sebe. „Máme štěstí.“

Vystoupí z auta, aby mi otevřel dveře. Vylezu a kabelku přitom svírám tak pevně, až mi z toho běhlají klouby na prstech. Zvednu oči k luxusní stavbě před sebou.

To musí být šílená hromada peněz.

Vytáhne mi z auta kufr a zamíří s ním k boční straně domu. „Váš vchod je z boku,“ vysvětlí. Kráčím za ním po chodníku, dokud nedorazíme ke dveřím, které mi otevře a nechá mě jimi projít. Předě mnou se rozkládá vstupní hala a obývací pokoj.

„Kuchyni najdete tamhle.“ Ukáže prstem směrem ke kuchyni. „A váš pokoj se nachází vzadu v levém rohu.“

Přikývnu a protáhnu se kolem něj dál do bytu.

Pan Masters zůstane stát ve dveřích, práh ale nepřekročí. „Koupelna je vpravo,“ pokračuje.

Proč nejde dovnitř? „Dobře, díky,“ odpovím.

„Veškeré potraviny, které budete chtít, přidejte na objednávku rodninného nákupu a...“ Odmlčí se, jako by si v hlavě urovnával myšlen-

ky. „Kdybyste potřebovala ještě něco, proberte to prosím nejdříve se mnou.“

Zamračím se. „Nejdříve?“

Pokrčí rameny. „Nechci se o případném problému dozvědět až ve chvíli, kdy budete podávat výpověď.“

„Aha.“ To se mu už někdy stalo? „Jistě,“ zamumlám.

„Teď, jestli chcete, se můžete jít seznámit s dětmi...“ pokyne rukou do chodby.

„Ano, prosím.“ Ach bože, už je to tady. Vejdu za ním do chodby se skleněnými stěnami, odkud se nabízí výhled na hlavní část domu, vzdálenou zhruba čtyři metry. Mezi oběma budovami se rozprostírá zahrada a vytváří uprostřed jakési atrium, které mi na tváři vykouzlí užaslý úsměv. Velikým oknem v protilehlé stěně hlavního domu jde vidět do kuchyně. Za kuchyní zahlédnu chodbu a obývací pokoj, kde se společně dívají na televizi mladá dívka a malý chlapec. Pokračujeme dál, dokud skleněná chodba neskončí šesti schody vedoucími nahoru do hlavní části domu.

Zhluboka vydechnu a vystoupám po schodech za panem Mastersem.

„Děti, pojďte se seznámit se svou novou chůvou.“

Chlapec vyskočí a s očividným nadšením se ke mně rozběhne, zatímco dívka nevzrušeně zvedne hlavu a obrátí oči v sloup. V duchu se pousměju, protože si moc dobře pamatuju, jaké to je být typická puberťačka.

„Ahoj, já jsem Samuel.“ Klučina se na mě zaculí a ovine mi paže kolem nohou. Má tmavé vlasy, na nose bryle a je neskutečně roztomilý.

„Ahoj, Samueli,“ oplátím mu úsměv.

„Tohle je Willow,“ představí svou sestru.

I dívce věnuju úsměv. „Ahoj.“

Vzdorovitě překříží ruce na prsou. „Čau,“ zabručí.

Pan Masters ji chvíli probodává očima, a tím jediným pohledem jako by jí řekl víc než tisíc slov.

Willow ke mně nakonec natáhne ruku, abych si s ní mohla potřást. „Já jsem Willow.“

Znovu se usměju a zalétnu očima k panu Mastersovi. Dokáže ji udržet pod kontrolou jediným pohledem.

Samuel se rozběhne do obýváku, cosi popadne a vzápětí se přiřítí zpátky.

Oslní mě záblesk.

Cvak, cvak.

Co to sakra je?

V ruce drží malý polaroid, který fotografii rovnou vytiskne. Sleduje, jak se na kusu papíru před ním objevuje můj obličej, a pak zvedne oči ke mně. „Jsi pěkná.“ Zazubí se. „Dám to na ledničku.“ Opatrně připevní snímek na lednici magnetem.

Pan Masters se zdá být z nějakého důvodu nervózní. „Do postele, vy dva,“ zavelí, což u obou dětí vyvolá protesty. On ale obrátí pozornost zpátky ke mně. „V kuchyni máte zásoby jídla, určitě jste unavená.“

Přinutím se k úsměvu. Aha, posílá mě pryč. „Ano, jistě.“ Už už se chystám odebrat se zpět do svého příbytku, ale na poslední chvíli se ještě otočím. „V kolik zítra začínám?“

Upřeně se na mě zadívá. „Až uslyšíte, že se Samuel vzbudil.“

„Ano, samozřejmě.“ Sleduju jeho tvář a čekám, jestli ještě něco řekne, ale ničeho dalšího se už nedočkám. „Tak tedy dobrou noc,“ usměju se rozpačitě.

„Dobrou noc.“

„Ahoj, Brielle,“ zakření se Samuel. Willow mě ignoruje a odchází po schodech nahoru.

Vrátím se do svého pokoje a zavřu za sebou dveře. Pak sebou plácnu na postel a zahledím se do stropu.

Co jsem to jenom provedla?

Je půlnoc a já mám žízeň, ale ať hledám, jak hledám, nemůžu nikde najít žádnou sklenici. Nedá se nic dělat, budu se muset vkrást do hlavní části domu a najít nějakou tam. Na sobě mám jen svoji bílou, hedvábnou noční košilku, ale stejně už jsou určité všichni v posteli.

Vyplížím se do potměšilé chodby, odkud mám výhled na osvětlený dům.

Najednou si všimnu pana Masterse, jak sedí v křesle a čte si knihu. V ruce drží sklenku červeného vína. Stojím tam v temnotě a nedokážu od něj odtrhnout oči. Così mě na něm fascinuje, i když úplně nevím co.

Zničehonic vstane a já se zády přitisknu ke zdi.

Je možné, aby mě tady v té tmě viděl?

Do prdele.

Pozoruju ho, jak vchází do kuchyně. Kromě tmavě modrých boxerek na sobě nic nemá. Rozcuchané vlasy se mu na temeni lehce vlní. Má široký hrudník a jeho tělo je...

Cítím, jak mi srdce začíná bušit o něco rychleji. Co to dělám? Neměla bych tu takhle potmě postávat a sledovat ho jak nějaký úchyl, ale z nějakého důvodu se nemůžu přimět odvrátit zrak.

Přistoupí ke kuchyňské lince, zády ke mně, a nalije si další sklenku červeného. Pomalu si ji zvedne k ústům a já mezitím přejíždím po jeho těle očima.

Přitisknu se těsněji ke zdi.

Přejde k lednici a sundá z ní moji fotografii.

Cože?

Zadkem se opře o kuchyňskou linku a prohlíží si ji.

Co to dělá?

Mám pocit, že se mi zastavil dech.

Pomalu si zajede rukou pod boxerky a vypadá to, jako by se tam hladil.

Vytřeštím oči.

Co to má kurva být?

Postaví sklenici s vínem na kuchyňský pult a zhasne hlavní světlo, takže místnost nyní osvětluje pouze lampa.

Moji momentku dál třímá v ruce a zmizí s ní na druhém konci chodby.

Co to sakra bylo?

Mám takový dojem, že pan Masters právě odešel do ložnice, aby si ho vyhonil u mojí fotky.

Ach.

Můj.

Bože.

Ťuk, ťuk.

Aniž bych otevřela oči, zamračím se a snažím se ten hluk ignorovat.

Pak to ale uslyším znovu. Klep, klep.

Co to je? Převalím se směrem ke dveřím a vidím, jak se pomalinku otevírají.

S vykulenýma očima se kvapně posadím.

Ze tmy přede mnou se vynoří pan Masters. „Moc se omlouvám, že vás obtěžuji, slečno Brielle,“ zašeptá. Voní, jako kdyby právě vylezl ze sprchy, a na sobě má nažehlený oblek. „Hledám Samuela.“ Pohledem zabloudí dolů, kde mi pod noční košilí volně visí prsa, a pak bleskurychle zvedne zrak zpět k mému obličejí, jako by ho samotného vyděsilo, co to udělal.

„Kde je?“ svraštím čelo. „Ztratil se?“

„Tamhle je,“ zašeptá a ukáže rukou na lenošku.

Otočím se a v matném světle spatřím Samuela schouleného do klobíčka s jeho medvídkem. Údivem mi spadne brada. „Ale ne, co se stalo?“ zašeptám. Že by mě potřeboval a já to celé prospala?

„Nic,“ zamumlá pan Masters, zvedne Samuela a položí si synovu hlavu na statné rameno. „Bývá náměsíčný. Mrzí mě, že jsem vás vyrušil. Už se o něj postarám.“ Odejde z pokoje, zatímco mu jeho malý syn pokojně spí v náručí. Dveře se za nimi tiše zavaknou.

Lehnu si a v tichosti zírám do stropu. Chudáček malý. Přišel sem za mnou, a já jsem se ani nevzbudila. Do háje, nejspíš jsem ještě nahlas chrápala.

Co když se bál? Ach jo, je mi z toho teď úplně nanic.

Zhluboka vydechnu, posadím se na postel a zabořím hlavu do dlaní.

Musím se sebrat. Jestli mám mít toho kluka na starosti, nemůžu ho nechat, aby se po nocích sám takhle toulal.

To je tak osamělý, že hledal společnost u mě – úplně cizího člověka?

Zaplaví mě nevysvětlitelný smutek a najednou mám pocit, jako by mi na bedrech spočívala tíha celého světa. Chvilí se rozhlížím po pokoji a přemýšlím.

Nakonec se zvednu, zajdu si na záchod a pak přistoupím k oknu, abych roztáhla tlusté závěsy. Venku zrovna začíná svítat a nad pastvinami se převaluje bílá mlha.

Koutkem oka zachytím jakýsi pohyb, a když se tím směrem podívám, uvidím pana Masterse, jak míří ke garáži.

Na sobě má tmavý oblek a v ruce nese aktovku. Na okamžik zmizí, a když se znovu objeví, sedí ve svém porsche a uhání po příjezdové cestě pryč. Sleduju, jak se za ním dveře od garáže pomalu zavírají.

Odjel do práce.

Co to sakra nacvičuje?

Zrovna jsme našli jeho syna spát u mě na lenošce, a on ho jen tak hodí zpátky do postele a klidně si na zbytek dne vypadne. Kdo by něco takového udělal? Kašlu na to, půjdu ho zkontrolovat sama. Nejspíš nahoře brečí a je k smrti vyděšený. Zabednění chlapi. Proč nemají doprčíc sebemenší špetku empatie pro nikoho kromě sebe?

Vždyť je mu teprve osm, proboha!

Vydám se do hlavní části domu. Lampa v obývacím pokoji stále svítí a ve vzduchu jsou cítit vajíčka, která si pan Masters připravil k snídani. Rozhlédnu se kolem a pak vyrazím vzhůru po velkolepém schodišti.

No ale fakt, kam jsem se to kruci dostala? Jsem v baráku nějakého pitomého zazobaného frajírka a dělám si starosti o jeho dítě, na které on zjevně zvyšoka dlabě.

Rázně vystoupám do patra, беру schody po dvou. Když dorazím nahoru, najednou z té změny prostředí znervózním. Je to tu luxusní. Chodba je široká a měkký krémový koberec pod mýma nohama působí přepychovým dojmem. Na stěně visí obrovské zrcadlo. Zahlédnu se v něm a zhrozím se.

Bože, není divu, že mi čuměl na kozy. Trčí mi všude a vlasy mám jak vrabčí hnízdo. Upravím si noční košili, aby mi zakrývala prsa, a pokračuju chodbou dál.

Minu obývací pokoj s obrovskými útulnými lenoškami, zřejmě určený pro děti, projdu kolem ložnice a zastavím se u zavřených dveří. Opatrně je otevřu a nakouknu dovnitř. Willow spí jako dudek, i když se u toho stále tváří zamračeně. Ušklíbnu se, pomalu dveře zase zavřu a znovu vykročím do chodby.

Nakonec dojdou ke dveřím, které jsou lehce pootevřené. Nahlédnu za ně a spatřím Samuela, jak tvrdě spí, hezky zachumlaný až po uši. Vejdu k němu do pokoje a posadím se na kraj postele. Má na sobě křivklavě modro-zelené pyžamo s dinosaury a jeho brýlky leží na nočním stolku vedle lampičky. Přistihnu se, jak se při pohledu na něj usmívám. Nedokážu odolat; natáhnu ruku a odhrnu mu tmavé vlasy z čela.

Jeho pokojíček je čistý a uklizený, plný drahého nábytku. Takhle nějak by si člověk představoval dětský pokoj v dokonalém rodinném filmu. Celý tenhle dům je ostatně vybavený jen tím nejlepším z nejlepšího. Kolik peněz ten pan Masters vlastně má? Je tu knihovnička, psací stůl, v rohu ušák a box na hračky. Ve spodní části okna je vestavěná lavice. Na polštáři tam leží hromádka knih, jako kdyby si tu Samuel často četl. Pohlédnu na křeslo v rohu pokoje, kde má nachystané oblečení do školy. Všechno je tam úhledně srovnané, včetně ponožek a zářivě nablýskaných bot. Školní tašku má také sbalenou.

Vstanu a jdu se podívat na jeho věci. Pan Masters mu je zřejmě chystá, než jde spát. Jaké to asi je vychovávat děti sám?

Moje myšlenky se stočí k jeho ženě a k tomu, o kolik přichází. Samuel je ještě tak malinký. Naposledy se po něm ohlédnu, vyplížím se z pokoje a zamířím chodbou zpět. Vtom ale cosi upoutá moji pozornost.

V koupelně vedle hlavní ložnice se svítí.

Musí to být ložnice pana Masterse.

Rozhlédnu se na obě strany; nikde nikdo. Zajímalo by mě, jak to v jeho pokoji asi vypadá. Nedokážu se ubránit zvědavosti, a tak se po špičkách přikradu blíž, abych to prozkoumala.

No páni.

Postel má evidentně nadstandardní rozměry a celý pokoj působí majestátním dojmem; zařízení v různých odstínech kávové barvy doplňuje tmavý starožitný nábytek. Podlahu pod postelí pokrývá obrovský drahý koberec s purpurovo-zlatým vyšíváním. V šatně se svítí. Nahlédnu dovnitř a spatřím úhledně vyrovnané košile, hezky jednu vedle druhé. Popravdě řečeno jsou vyrovnané až s pedantskou přesností.

Budu si muset dát pozor, abych si ve svém pokoji udržela pořádek, jinak si bude myslet, že jsem prase.

Ušklíbnu se, protože podle jeho životních standardů taky jsem.

Když se otočím, všimnu si, že postel už má ustlanou, a zrak mi padne na sametový přehoz a nadýchané polštáře. Opravdu se tam včera ukájel, zatímco si mě představoval, nebo mi už totálně hrabe? Dívám se kolem, zda někde neuvidím svou fotografii, ale není tu po ní ani stopy. Musel ji odnést zpátky dolů.

Tělem mi projede nečekaná vlna vzrušení. Možná mu dnes večer tu část oplatím ve vlastní posteli.

Vejdu do koupelny. Je celá černošedá a velmi moderní. I zde mě na první pohled zaujme, jak je všechno přepečlivě uspořádané. Stanu před velkým zrcadlem, za kterým se nachází úzká skříňka. Jemně na zrcadlo zatlačím a dvířka se otevrou. Očima přejíždím po policích. Taková koupelnová skříňka vám toho o lidech hodně prozradí.

Deodorant. Žiletky. Zásyp.

Kondomy.

Napadne mě, jak je to asi dlouho, co jeho manželka zemřela. Má teď novou přítelkyni?

Nepřekvapilo by mě to. Je celkem sexy, na starého chlapa. Moji pozornost upoutá lahvička vody po holení a já ji zvednu, odšroubuju víčko a přidržím si ji u nosu.

Voní přímo nadpozemsky.

Znovu si k ní zhluboka přičichnu, když vtom se v zrcadle za mnou zhmotní obličej pana Masterse.

„Co si sakra myslíte, že děláte?“ zavrčí.

Brielle

Otočím se k němu s naprostým zděšením. „Já... já... strašně se omlouvám,“ vyhrknu. „Byla jsem zkontrolovat Samuela a...“ Odmlčím se a snažím se vymyslet nějaký smysluplný důvod, kterým bych obhájila, proč tu jsem a dělám, co dělám.

Pan Masters na mě vyčkávavě hledí a z přimhouřených očí mu sálá hněv.

„Procházela jsem kolem vašeho pokoje a ucítila jsem, jak odtamtud něco hrozně pěkně voní. Už nějakou dobu chci svému otci koupit novou kolínskou a...“ Mluvím příliš rychle na to, aby to znělo aspoň trochu pravdivě.

Založí si ruce na hrudi. Zjevně mé uhozené historce ani na okamžik nevěří.

„A chtěla jsem vědět, jaká kolínská to je, abych ji mohla otci koupit.“

Tázavě povytáhne obočí. „Myslíte, že voním jako váš otec?“

Zavrtím hlavou. „Ne. Voníte mnohem lépe než on.“

Vytřeštím oči. Opravdu jsem to ze sebe vypustila nahlas?

Na tváři se mu mihne náznak pobavení, hned vzápětí mu ale pohled sjede k mé noční košili. „Vrátil jsem se domů pro telefon, který jsem omylem nechal nabíjet.“ Mávne rukou k nočnímu stolku, kde uvidím v nabíječce jeho ztracený mobil. „A najdu vás tu,“ napřáhne obě ruce

k mému tělu, „jak v polonahém stavu stojíte v mojí ložnici a čicháte k mojí kolínské.“

Nakrčím nos a zkrívím obličej. „Když to podáte takhle, tak to zní docela divně.“

S kamennou tváří mě provrtává pohledem. „Je to divné.“

Přinutím se k úsměvu a vtisknu mu lahvičku kolínské do ruky. „Možná byste to měl brát jako kompliment. Není mnoho mužů, co voní tak hezky, aby mě z toho přepadla taková zvědavost. Vlastně je to jedna z největších chyb, jaké se chlap může dopustit –“

„To stačí!“ přeruší mě. „Tady jde o narušení mého soukromí.“

Přikývnu. „Chápu, proč vám to tak může připadat.“ Mám pocit, jako by mi v hrdle uvízla hrouda písku, a pracně se ji pokusím polknout. Ty vole, vysvobodte mě odsud někdo. Nejradši bych se propadla do země, jak je mi trapně. Upravím si noční košili, aby mi lépe zakrývala prsa. „Nemyslela jsem to nijak zle.“

Zatvrzele vystrčí bradu. „Promluvíme si o tom večer, až budu mít víc času.“ Nafouknu tváře a přikývnu.

„A teď, kdybyste byla tak laskavá, si na sebe proboha běžte něco obléct,“ oboří se na mě.

„Ano, pane,“ hlesnu. „Omlouvám se.“ Sklopím oči k podlaze.

„Musím do práce.“ Pokyne rukou ke dveřím. S hlubokým výdechem k nim zamířím.

„Slečno Brielle?“

Otočím se k němu.

„Děti chodí spát přesně ve 20:30. Rád bych se s vámi potom sešel.“

„Samozřejmě.“ Zaváhám, nakonec se ale neudržím a dám průchod svým myšlenkám. „Vyhodíte mě, pane Mastersi?“

Svrstí čelo a na okamžik se odmlčí. „Co kdybychom to rozhodnutí nechali až na konec dne?“

Krátce se mu zahledím do očí. „Ano, samozřejmě. Přeji hezký den,“ zamumlám a vyjdu z pokoje. V zádech přitom cítím jeho šířavý pohled.

Seběhnu po schodech, jak nejrychleji dokážu, a jakmile se ocitnu zpět v bezpečí svého pokoje, zabouchnu za sebou dveře, opřu se o ně

a zavřu oči. Už jsem v životě natropila spoustu hloupostí, tentokrát jsem tomu ale opravdu nasadila korunu.

Praštím sebou na postel a zabořím hlavu do dlaní. Srdce mi v hrudi bije jako splašené. Jaký debil se hned první den v nové práci nechá nachytat u šéfa v ložnici, jak tam v pyžamu očuchává jeho vodu po holení? A on si samozřejmě musí zrovna ten samý den zapomenout svůj pitomý telefon, že?

A teď, kdybyste byla tak laskavá, si na sebe proboha běžte něco obléct.

Znovu slyším v hlavě jeho slova a hanba mě přitom fackuje. Ze zamýšlení mě vytrhne až prásknutí dveří od auta. Přistoupím k oknu a vyhlédnu ven skrze průsvitnou záclonu. Sleduju, jak pan Masters nasedá do svého černého frajerského autáku a pak pomalu mizí na příjezdové cestě.

První den začal skvěle.

Co to tu sakra vyvádím?

Trčím na opačném konci světa a vydávám se za super chůvu. Co jsem si to namlouvala? Nevím o hlídání dětí ani ň, a o tom, jak si hledět svého, jakbysmet. Zato ale vím naprosto jistě, že se s ním dnes večer setkat nechci.

Co mi asi tak řekne?

Vybaví se mi ta ubohá báchorka o mém otci, co jsem mu napovídala, a otřesu se odporem. Bože, nemůžu se na něj ani podívat, připadám si tak strašně trapně.

V duchu zalétnu k Emerson. Nesnesu pomyšlení, že bych ji zklamala. Pokud nebudu mít práci, tak si nebudu moct dovolit v Anglii zůstat na naší pracovní dovolenou, a my jsme se na tohle dobrodružství obě tak těšily.

Nějakou dobu si nepřítomně prohlížím koberec a snažím se vymyslet nějaké řešení.

Když budu pracovat jak o život, tak mě přece nevyhodí, budu v pohodě. Hned jak budu moct, najdu si novou práci, pak dám výpověď a odejdu. Emerson má v práci úvazek na dvanáct měsíců. Vážně to kvůli ní musím nějak zvládnout.

Jen hezky zatni zuby, princezničko.

Koneckonců jsem do Anglie přijela za dobrodružstvím. A nechat se přistihnout v ložnici svého šéfa v rajcovní noční košilce se podle mě za dobrodružství rozhodně považovat dá.

Mohlo by to být i horší; mohl by mě třeba přistihnout, jak masturbuji u jeho fotky.

Po tváři se mi rozlije přihloupý úsměv. Opravdu to bylo tak, jak si myslím? Opravdu si včera v noci odnesl moji fotku nahoru a udělal se, zatímco si mě představoval, nebo začínám mít o svém šéfovi nějaké nepatřičné fantazie?

Pokrčím sama pro sebe rameny. Tak či tak na tom nesejde a je mi úplně jedno, jak nesmyslně sexy voní. Je na mě moc starý. Já mám jediný úkol, a to je postarat se o děti a odvést svou práci. Jo, to zvládnou.

Cítím, jak se mi vrací odhodlání.

Fajn, takže jaký bude můj dnešní plán útoku?

Obléct se, vrátit se do hlavní části domu a být tou nejlepší chůvou, jakou dokážu, dokud si nenajdu jinou práci. Jasně.

Vejdou do koupelny a zahledím se na svůj odraz v zrcadle. Navzdory svému novému odhodlání vypadám v obličeji smutně a sklíčeně. Je to takové divné bydlet s lidmi, kteří nejsou moje rodina, a asi mi bude chvíli trvat, než si na to zvyknu. Hlasitě polknu, abych se zbavila toho knedlíku, co se mi usadil v krku.

Bude to v pohodě. Stačí, když se budu ze všech sil snažit, a bude to v pohodě.

O hodinu později sedím u kuchyňského stolu a klepu prsty na jeho desku. Vypila jsem dva šálky kávy a jsem teď celá naspeedovaná.

Mám ty děcka budit?

Mrknu na hodinky. Je 7:15.

V kolik mají být ve škole?

Vstanu a začnu přecházet sem a tam. Nevím, co mám sakra dělat. Pan Masters mi nenechal žádné pokyny ani nic takového.

Vtom se v kuchyni rozžinčí telefon na stěně a já se zmateně rozhlédnu. Mám to vzít?

Cink, cink.

Cink, cink.

Koušu se do nehtu na palci a zírám na otřásající se přístroj na zdi. Nakouknu do obývacího pokoje a pak nahoru na schodiště.

Cink, cink.

Jestli to nevezmu já, tak kdo? Jsem jediná dospělá v celém domě, takže...

Váhavě zvednu sluchátko. „Haló,“ řeknu zamračeně.

„Dobré ráno, slečno Brielle,“ pozdraví mě přísný a panovačný hlas a já cítím, jak se mi zhoupne žaludek.

Je to on.

„Á, dobré ráno, pane Mastersi.“

„Je všechno v pořádku?“ zeptá se. „Posílám vám e-maily, ale vy neodpovídáte.“

Posílá mi e-maily?

Pokrčím rameny, protože vážně nevím, co dělat. „Jistě, všechno je v pohodě.“

„Děti už jsou oblečené? Jsou po snídani?“

Zamračím se ještě víc. „Ehm...“

„Pokud narazíte na nějaký problém, všechny informace máte na seznamu na lednici.“

A do hajzlu, ten seznam. Teď si na něj vzpomínám. Přejdu k lednici a sundám z ní kus papíru.

6.30: Vzbudit děti a připravit jim snídani.

Vytřeštím oči a podívám se na hodinky. Je 7:25.

Do prdele.

„Děti jsou nahoře.“ Což technicky vzato není lež, protože nahoře jsou.

„Jestli nevyrazíte do deseti minut, přijdou pozdě,“ upozorní mě.

„Pozdě?“

„Ano, pozdě. Willow začíná škola v 8:00 a z našeho domu je to půl hodiny cesty.“

Nadzdvihnu obočí. A do háje. „Samozřejmě, pane Mastersi. Teď už ale musím jít, abychom stihli vyjet včas.“

„Janine dorazí v 9:00.“ Prohodí to ledabyle, jako bych o tom měla už dávno vědět.

„Janine?“ Vykulím oči. Kdo je sakra Janine?

Teď ale vážně, poslouchala jsem já vůbec něco z toho, co včera vypustil z těch dokonalých úst?

„Je to naše uklízečka a kuchařka. Dnes bude v domě uklízet a jinak k nám většinou chodí každý den okolo čtvrté, aby připravila jídlo na večer.“

„Jo, dobře,“ odseknu, protože už opravdu naléhavě potřebuju položit telefon a jít vzbudit děti. „Takže se uvidíme večer?“ zeptám se.

Na opačném konci se na okamžik rozhostí ticho. „Zní to, jako byste měla naspěch a chtěla rychle zavěsit. Povídejte si se mnou chvíli. Zdá se, že to máte všechno pod kontrolou.“

Ježišmarjá, na takové voloviny teď fakt nemám čas. „Všechno je rozhodně zcela pod kontrolou, jen se nerada vybavuju po telefonu,“ vysvětlím.

„Aha.“ Znovu se odmlčí a já málem slyším, jak se na druhém konci drátu usmívá. „Nezapomeňte také na naši dnešní schůzku.“

„Juliane, já už opravdu musím jít.“

„Na shledanou, slečno Brielle. Vyhýbejte se malérům.“

Obrátím oči v sloup. „Jasně, dám si pozor. Nashle.“ Zavěším a vyběhnu schody po dvou. Do prdele. Willow mi dá pěstí do nosu, až ji vzbudím takhle pozdě.

Ten seznam. Proč jsem si nevzpomněla na ten seznam? Připadá mi to, jako by od chvíle, co mi o něm řekl, uběhla celá věčnost. Tolik se toho od té doby stalo. Se vším tím onanováním a očucháváním vody na holení jsme měli oba plné ruce práce.

Dorazím na vrchol schodiště a vrhnu se k Samuelovu pokoji.

Otevřu dveře a vidím, že pořád spí, jako když ho do vody hodí.

„Same,“ zašeptám. „Same, probud se, zlatíčko.“ Pohladím ho po hlavě. S očima stále zavřenýma se zamračí. „Sammy, vstávej. Máme dnes ráno trochu zpoždění.“ Převalí se na bok směrem ke mně. Vlasy má rozčuchané a obličej celý rozespalý. Rozkošnější už by ani být nemohl a já neodolám a usměju se na něj. „Hrozně se mi líbí tvoje pyžamo. Tak bych takové chtěla.“

Promne si oči. „To si budeš muset říct babičce, tohle je moje narozeninové pyžamo.“

„Jo tak.“ Zazubím se. „Běž si do koupelny opláchnout obličej. Mám ti pomoci s oblékáním?“ zeptám se. Natáhne ručičky, abych ho objala, a já cítím, jak celá taju. Na vteřinku si ho k sobě přitisknu.

„Ne.“ Vyskočí z postele. „Zvládnou to sám. Jsem už velký, víš?“

„Dobře, super. Tak já půjdu vzbudit Willow, než se umyješ.“ Zatímco se ubírá do koupelny, přesunu se k Willowinu pokoji a opatrně otevřu dveře. Leží v posteli zády ke mně. „Willow, musíš vstávat. Jdeme pozdě.“

Ignoruje mě. Výborně, budu muset jít dovnitř.

„Willow?“ zkusím to ještě jednou.

Převalí se a bez sebemenšího náznaku emocí se na mě zadívá. „Co je?“

Přinutím se k falešnému úsměvu. „Nevěděla jsem, že vás mám vzbudit dřív.“

Přiloží si k uchu telefon. „Jo. Konečně se rozhodla ukázat.“ Chvilku poslouchá a pak podá telefon mně. „Chce s tebou mluvit.“

Zamračím se a zírám na telefon v její natažené ruce. „Kdo to je?“ zeptám se.

Sarkasticky se ušklíbne a vyleze z postele, načež zmizí v koupelně a hlasitě za sebou zabouchne dveře.

„Slečno Brielle?“ vybafne na mě pan Masters, čímž mě vytrhne ze zamyšlení.

Zděšeně vytřeštím oči a zvednu telefon k uchu. To ho má krucinál na rychlém vytáčení, nebo co? „Ano?“ odpovím rozechvěle.

„Myslel jsem, že jsou děti už vzhůru a oblečené?“

„Já taky,“ zajíknu se. „Divné, co?“

„Vy je teprve budíte?“

Poškrábu se na hlavě. Nemůžu uvěřit, že mě dneska ráno už podruhé načapal, jak mu lžu.

Celý tenhle den je od začátku jeden monumentální průser. Všechno se proti mně spiklo.

„Přijdou pozdě do školy,“ zavrčí. „Proč jste je nevzbudila dřív?“

„Proč jste mi neřekl, že to mám udělat? Tohle všechno je pro mě nové, víte? Nemůžete čekat, že si hned zapamatuju každou hovadinu,“ zasyčím rozzlobeně. „Na ten seznam jsem zapomněla, jasné? A s tím vašim telefonátem nebo e-mailem nebo co to sakra mělo být, jste si taky mohl vzpomenout trochu dřív.“

Na druhém konci spojení zavládne ticho a já zkroutím obličej. Ach bože, zavři už radši zobák, Brielle.

Zatím jsem v téhle práci podělala, co se dalo.

Chvilí trvá, než znovu promluví. „Budu to přičítat únavě z dlouhé cesty, slečno Brielle. Odvezte děti do školy a vraťte se do postele, než se dopustíte dalších...“ odmlčí se, „neuvážených úsudků.“

Zakoulím očima a cítím, jak mi přitom tváře hoří studem. „Ano, pane.“

Nezavěsí a na lince se rozhostí trapné ticho.

„Uvidíme se večer,“ řeknu s povzdechem.

Uslyším cvaknutí a hovor se přeruší, aniž bych se dočkala odpovědi.

Willow se vynoří z koupelny a vrhne na mě ošklivý pohled. „Vypadni z mého pokoje. Fakt dík. Přijdu pozdě.“ Zašklebí se.

Zůstanu na ni hledět a najednou se cítím tak zdrceně, že mám dojem, že to snad ani nevydržím. Oči se mi zalijí slzami. Takhle jsem si svou vzrušující novou práci nepředstavovala. Sklopím hlavu a rychle vyjdu z pokoje, aby mě neviděla plakat.

Seru na to.

Chci jet domů.

Julian

Ukončím hovor a prsty si stisknu kořen nosu.

A je to tu zas. Další katastrofální chůva. A to podle svého životopisu vypadala tak dobře.

„Dobré ráno, Vaše ctihodnosti,“ usměje se Marcy, která právě vešla dovnitř, a podává mi mou ranní kávu.

„Děkuji,“ naznačím ústy a vezmu si ji od ní. Trefil jsem jackpot, když jsem ji před sedmi lety najal jako svou osobní asistentku. Je tím nejlepším, co mě v téhle zatracené soudní budově potkalo.

„Co ta nová chůva?“ zeptá se, vklouzne na své místo za psacím stolem a usrkává kávu.

Obrátím oči v sloup. „Ani se neptejte. Hotová noční můra.“ Povzdechnu si a zvednu telefon. „Zrovna se chystám zavolat do agentury a požádat je, aby mi poslali někoho jiného.“ Čekám, zatímco telefon vyzvání.

Na mysli mi vytane obrázek Brielle v hedvábné bílé košilce, jak stojí v mé ložnici. Nebylo tam světlo, a přesto jsem viděl každou její křivku, i to, jak jí látka splývala ze ztuhlých bradavek. Karamelovou pokožku opálenou od australského slunce. Velké hnědé oči a rudé rty, které vypadaly, jako by patřily okolo mého...

Zavřu oči a zhluboka se nadechnu.

Ty vole, jestli ta není mokřým snem každého chlapa, tak si nedokážu představit, kdo je.

Přejeďu si dlaní po obličejí. Musím víc chodit ven. Popíjet červené víno a honit si ho u fotky chůvy mých dětí není ve čtvrtek večer přijatelné chování.

Zatnu čelist, protože cítím, jak mi tvrdne, jen si na ni vzpomenu. Zmocní se mě neklid. Je to chůva.

Dej pokoj.

Čím dřív ji vystrnadím z domu, tím líp.

„Dobrý den, tady Andersons Agency,“ ohlásí se recepční.

„Dobrý den, tady Julian Masters.“

„Á, zdravím, pane Mastersi. Jak vám můžu pomoci?“

„Včera k nám dorazila nová chůva.“

„Ano.“ Slyším, jak listuje nějakými papíry. „Brielle Johnstonová.“

Semknu rty. „Obávám se, že to nebude fungovat. Mohla byste mi prosím domluvit nějaké pohovory, abych si našel někoho jiného?“

Na okamžik zaváhá. „Ale...“

„Žádné ale. Nejsem spokojený. Raději bych někoho jiného.“

„Pane Mastersi, Brielle je tady na pracovní vízum. Pokud nebude mít jinou práci, kam by mohla jít, bude se muset okamžitě vrátit do Austrálie.“

Zamračím se. „Cože?“

„Když jste podepsal její smlouvu a najal ji jako au pair, souhlasil jste, že budete sponzorovat její návštěvu Velké Británie po dobu dvanácti měsíců.“

„Nic takového jsem neudělal. Podepsal jsem pracovní smlouvu s chůvou.“

„Ale ano, udělal, pane. Ta pracovní smlouva je zároveň pracovní vízum pro au pair, což není totéž jako chůva. Je to popsáno v sekci 6a. Mám tu veškeré dokumenty.“

Na okamžik se odmlčím a Marcy, která nás poslouchá, svraští čelo. Střetneme se pohledem a já znechuceně potřesu hlavou. Jak mi to sakra mohlo uniknout? „Její vízum není můj problém. Chci novou chůvu, co nejdřív to půjde.“

„To mě moc mrzí, pane. Opravdu věříme, že kdybyste jí jen dal šanci, Brielle se vám osvědčí.“

„Ne. Domluvte mi další pohovory.“

„Moje nadřízená, Leonie, tu teď zrovna není. Mohu jí vzkázat, aby vám zavolala, až přijde?“

Zhluboka vydechnu. „Dobře. Zastihnete mě po páté.“

„Děkuji, pane Mastersi.“ Zavěsí.

Opřu se na židli, kutálím propiskou po stole a přemýšlím.

„Co je na ní špatného? Jsou s ní děti v bezpečí?“ vyptává se Marcy zamračeně.

„Ano, samozřejmě, že děti jsou v bezpečí.“

„Tak co? Připadá vám nějaká přísná nebo tak něco?“

„Spíš naopak.“ Vstanu, sundám si sako a přes zbytek oblečení si přehodím soudcovský talár. „Jenom je mladá a na tu práci se nehodí, to je vše. S Willow si nesedly.“

Marcy mě chvíli pozoruje. „Doufám, že vás tím neurazím, pane, ale Willow si nesesedne vůbec s nikým.“

Podívám se jí do očí a ztěžka si povzdechnu. „Já vím. V poslední době ani se mnou.“ S těžkým srdcem zvednu hromádku soudních dokumentů a s Marcy v patách vstoupím do soudní síně.

„Všichni povstaňte,“ zvolá úředník.

Osazenstvo soudní síně se postaví, já pokývnu hlavou a vkročím dovnitř, kde zaujmu své místo v přední části síně. Přejedu pohledem po plné místnosti. Po mé levici sedí porota. Očima spočínu na muži před sebou, obžalovaném ze znásilnění a vraždy. Cítím, jak se mi každý pór na těle plní pohrdáním. Už u mého soudu byl, tehdy jsme ovšem neměli dostatek důkazů, abychom ho odsoudili. Doufám, že dnes to dopadne o něco lépe. „Můžete se posadit.“

Brielle

Stojím u hlavních dveří, v ruce klíče, a čekám na Willow, abych je oba mohla odvézt do školy. Samuel už je nachystaný a čeká s batohem na zádech. Podívám se nahoru na schody. Nejradši bych na ni zakřičela, ať sakra hejbně kostrou, ale nechci ji rozčlít.

Mám dojem, že ji něco trápí, a z nějakého důvodu si nemyslím, že bych za to mohla jenom já. Konečně se vyhrabe z pokoje a pustí se po schodech dolů. Tmavé vlasy má zapletené do dvou copů a je oděná v okázale vyhlížející uniformě s šedou tunikou. Velké nažehlené záhyby sukně jí spadají pod kolena, na nohou má natažené tlusté šedé punčocháče a celé to završují černé školní boty. Svým způsobem vypadá i s tím zarputilým výrazem hezky.

Usměju se. „Sluší ti to.“

Znechuceně zakouklí očima.

Nenechám se tím připravit o úsměv. „Tak pojďme. Doufám, že tu dodávku budu umět řídit.“

„Dodávku?“ zakaboní se Willow. „Dodávkou nepojedeme.“

Chvíli na ni zírám. „Proč ne?“

„Protože je to ponižující. Přece nedovolím, aby mě v té kraksně někdo viděl.“

„Ale prosím tě,“ odseknu. „Přestaň být takový snob.“ Probodne mě očima a já se v duchu nakopnu. To jsem to vážně řekla nahlas?

„Snob?“ zopakuje, jako by ji moje opovážlivost šokovala.

„Chtěla jsem jen říct, že bych nerada nabourala to nóbl SUV vašeho tatíčka. Takže se mnou budete jezdit dodávkou.“

„No s tebou se nechám vidět jedině přes moji mrtvolu.“ Ušklíbne se. „S blbýma barbínama se nebavím. Tak jdi do hajzlu a zalez zpátky do té díry, z které jsi vylezla.“

Sykavě se nadechnu. Stojíme a hledíme na sebe v němém souboji kdo s koho.

Samuel mě vezme za ruku a mně to nevím proč připadá, jako by se tím mlčky omlouval za nezdvornost své sestry. Najednou se ve mně cosi zlomí – jsem dopálená, že ho klidně postaví do pozice, kdy musí něco takového poslouchat a cítit se kvůli tomu tak nepříjemně. To je ale sobecká malá mrcha.

Usměju se na něj a podám mu klíče. „Běž ven, zlatíčko, a otevři auto, ano?“

Popadne je a vyběhne ze dveří.

Willow vzdorovitě zvedne bradu.

Povyťáhnou obočí. „Jednu věc si musíme ujasnit, drahá Willow.“ Zašklebím se.

Otráveně si opře ruku v bok.

„Jsem tady, abych se starala o Samuela, a je mi fakt jedno, jestli se ti zamlouvám, nebo ne –“

„Ani náhodou,“ přeruší mě.

Sarkasticky se usměju. „Takhle ty to děláš? Chováš se jako zlomyslná malá potvora, dokud každá chůva neuteče? Snažíš se jim ze života dělat peklo, Willow?“

Přimhouří oči.

„Přispěchá ti papínek na pomoc?“ zašišlám miminkovským hlasem.

„Naser si.“ Zkroutí obličej. „Neplet se mi kurva pod nohy.“

„Ohó, ale já se ti pod nohy plést budu, zato ty už se mnou před Samuelem nebudeš kurva nikdy takhle mluvit. Je mi u prdele, jestli se ti nelíbím, ale jeho kvůli tomu rozrušovat nebudeš. Je to jasné?“

Překvapeně zvedne obočí.

„Je to teprve malý kluk a to, že má za sestru takovou čarodějnici, mu ani trochu nepomáhá. Nechci, abys držela jazyk za zuby kvůli mně, ale udělej to proboha aspoň kvůli němu.“

Zlostně mě pozoruje.

„A teď si nastup do té zatracené dodávky,“ zavrčím.

Nasupeně odkráčí ven a já zavřu oči, zatímco mi v žilách koluje vztek.

Paráda. Tenhle den je čím dál tím lepší.

„Je to hned tady,“ naviguje mě Sam a já vjedu na kruhové krátkodobé parkoviště u školy.

Sam sedí na předním sedadle a Willow vzadu. Odmítla sedět vedle mě.

Vyhlednu ven na impozantní školu před sebou. Vypadá jako Brada-vice z Harryho Pottera nebo tak něco. „Páni,“ zašeptám. „To je teda bomba.“

Willow vyleze z auta a zabouchne dveře.

Otevřu okno. „Měj se hezky, zlato,“ zavolám.

Odpoví mi vztyčeným prostředníčkem a zamíří ke škole. Zahihňám se a otočím se k Samuelovi. Ten se kouše do spodního rtu, aby potlačil úsměv.

„Není to zrovna ranní ptáče, co?“ Vykulím na něj oči.

Zavrtí hlavou a nervózně si pohrává s rukama v klíně.

„Kde máš školu ty, kamaráde?“ zeptám se.

„Tady pojedeme nahoru a pak zatočíme doleva.“

Opět mě naviguje, zatímco řídím, a o deset minut později dorazíme k jeho škole. Zastavím před ní. Nakloním hlavu a rozhlížím se po prázdném hřišti. „Kde jsou všichni?“ podívám se.

„Totiž...“ Malý obličejík mu povadne. „Ještě tu nebyvají. Přijíždí většinou až těsně před zvoněním.“

„Co děláš ty, než se tu ukážou tví kamarádi?“

Pokrčí rameny. „Sedím na hřišti u naší třídy.“

„Sám?“ zamračím se.

Znovu pokrčí rameny.

„V kolik přijíždíš každý den do školy?“ vyptávám se dál.

„Kolem 7:50.“

„A v kolik zvoní?“

„9:15.“

„Takže ty tu každé ráno jen tak sedíš v mrazu, úplně sám?“

Přikývne.

Chvilí na něj zírám, pak potřesu hlavou a znovu se zařadím do provozu.

„Co to děláš?“ zeptá se.

„Beru tě na horkou čokoládu. Dokud tě mám na starosti já, tak nikde sám v zimě sedět nebudeš.“ Natáhnu se, jemně mu stisknu nohu a on se zaculí od ucha k uchu. „Možná si dáme i čokoládový dort.“ Polechtám ho a on se se smíchem zavrtí, aby mi unikl. „Neřekneš tátovi, že jsme měli na snídani dort, že ne?“

S obrovským rozpustilým úsměvem na tváři zavrtí hlavou a pak mě vezme za ruku.

Tenhle klučina už mě má omotanou kolem prstu.

Domů se vrátím zhruba v 9:45. Úplně jsem se ztratila a musela jsem použít mapy na telefonu, abych ten zpropadený dům vůbec našla. Když vejdu dovnitř, uslyším nahoře v patře vysavač. Uklízečka už patrně dorazila. Jak že se to jmenovala? Kruci, potřebuju se vyspat. Ta pásmová nemoc mi dává pořádně zabrat. Nahlédnu do pracovny vedle schodiště, pak nejistě vystoupám po schodech a projdu chodbou. Uklízečka je ve Willowině pokoji a já otevřu dveře, abych se představila.

Uvnitř vysává postarší dáma ve světle modré uniformě a vypadá přesně tak, jak bych si typickou služebnou představovala. Zvedne hlavu a široce se usměje. „Dobrý den.“

„Zdravím.“ Oplatím jí úsměv, vděčná, že vidím přátelský obličej.

Vypne vysavač a potřese mi rukou. „Já jsem Janine. Ty musíš být ta nová chůva, vidě?“

Nervózně přikývnu. „Ano, jmenuju se Brielle, ale říkejte mi Brelly.“

Aniž by se přestala usmívat, přejede mě pohledem od hlavy k patě. Vyzařuje z ní takový vřelý pocit bezpečí. „Jak se daří?“

Obrátím oči v sloup a praštím sebou na postel. „Naprosto příšerně.“

Se smíchem zvedne prachovku a začne utírat prach na prádelníku. „Jak to?“

Odevzdaně si odfrknu. „Willow mě nesnáší, pan Masters mě sotva toleruje a já nedokážu nic udělat správně.“

Zadívá se mi do očí a jemně jí zacukají koutky. „Konečně.“

Zamračím se. „Konečně?“

„Konečně upřímná chůva.“

Zvážním. „Všechny jim utíkají, že jo?“

Přikývne.

„Kvůli Willow?“ hádám.

„Mimo jiné.“ Chvilí zamyšleně utírá prach. „Je to moc milá rodina, drahoušku, jenom trochu dysfunkční.“

„To Willow nesnáší úplně každého?“

„Ano.“

„Jak dlouho už u nich jste?“

„Pět let. Přišla jsem k nim pracovat týden poté, co Alina zemřela.“

„Alina?“

„Matka dětí.“

„Aha.“ Zůstanu zticha a pečlivě vážím další slova. „Myslím, že pan Masters mě dneska večer vyhodí.“

„Pročpak?“

„Přistihl mě dnes ráno ve svém pokoji. Čichala jsem k jeho vodě po holení a potom jsem zapoměla probudit děti a lhala jsem mu

o tom a pak jsem se strašně pohádala s Willow a sprostě jsem jí vynadala.“

Janine vybuchne smíchy. „A jéje... ty jsi tedy opravdu upřímná.“

Zakoulím očima. „Jo. Je to moje největší slabina.“

V očích jí zajiskří pobavení. „Slabina, říkáš? Podle mě je to ctnost.“ Zase utře trochu prachu. „Ctnost, kterou tu člověk bohužel často nevidí.“

Svraštím obočí. „Co tím myslíte?“

Pokrčí rameny a dál uklízí. „Do toho mi opravdu nic není, má drahá.“

Chvíli ji pozoruju. „Ale jestli se mám pokusit, aby to fungovalo, jakékoli informace, které máte, by mi mohly pomoci. Nechci to pokazit.“

Otočí se ke mně zády, předkloní se a pustí se do utírání podlahové lišty. „No, nevím, nakolik ti to bude užitečné, ale takhle to vidím já.“

Pozorně jí naslouchám.

„Pan Masters má zlomené srdce a Willow mu připomíná jeho zesnulou ženu. Pokud ji zrovna za něco nekárá, tak spolu sotva promluví, a Samuel se snaží jejich nevalný vztah vynahrazovat přehnanou roztomilostí, aby tím odčinil chladné vystupování své sestry.“

Protáhnu obličej. „Pan Masters ji odstrkuje?“ pronesu šeptem.

„To taky a ona už si ho teď stejně nepustí k tělu. Nepustí si k tělu nikoho. Neštěstí už je hotové. Brzy zjistíš, že se s ní velice těžko vychází.“

Ach, chudák holka. Naplní mě smutek. Je to ještě dítě. Najednou se cítím provinile, že jsem na ni ráno byla tak hnusná. Není divu, že se chová jízlivě. Co to musí být za hajzla, když odstrčí svou jedinou dceru poté, co jí zemřela matka.

Skličené si povzdechnu a plácnu sebou zpátky na postel.

Ježíši, tohle je jako nějaký pitomý film od Nicholase Sparkse.

Janine kolem mě dál uklízí.

„Jak zemřela jejich matka?“ zeptám se.

„Při autonehodě.“

„Jaký byl po její smrti on?“